

Β.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εδος Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
εἰς ἀποστομίσματων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ'αυγούστου Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασις
Ἰαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετὰφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — *Valery Vernier*: ΑΔΕΛ-
ΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ, Ρωσικὸν διήγημα.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Πῶς, κύριε! . . . εἶπεν ἡ μαρκησία. (Σελίς 243).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ Λουβοῦ ἠρυθρίασε, συναίσθανθεις ὅτι αὐτός, ὅστις εἶχε χαρακτηρίσει ἑαυτὸν σκακίον, δὲν εἶχε τολμήσει ἐν τούτοις νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τῆς αὐτῆς εἰλικρινείας, ὡς ἡ δὲ ὀμιλοῦσιν οἱ ἔχθροί του.

— Μοῦ ἀποδεικνύετε λοιπὸν ὅτι εἶχα δίκαιον πρὸ ὀλίγου, εἶπεν, ἐκφράζων φόβους περὶ τῆς ὑμετέρας μνησικακίας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Παρεκτρέπεσθε, κυρία.
— Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ δεῦτερον αἴτιον τῆς ἔχθρας μας, ἂν εὐαρεστῆσθε, εἶπεν ἡ μαρκησία.
— Αὐτὸ εἶνε μᾶλλον κεκρυμμένον, ἀπῆντησεν ὁ Λουβοῦ, μολοντί ἐπίσης θετικόν. Συνίσταται εἰς ἰδιαίτερα αἰσθηματά, καθ' ὧν εἶχα τὸ ἀτύχημα νὰ προσ-
κρούσω, ἐξ αἰτίας πάντοτε τοῦ κακοῦ χαρακτηῆρός μου, ὅστις προέρχεται ἐκ τῆς θέσεώς μου. Ὑπάρχει εἰς μῦθος τοῦ Λαφονταίνου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ὁ Ἄετός καὶ ὁ Αἰγωλιός—ὁ Αἰγωλιός εἶμαι ἐγὼ—συνεφώνησαν νὰ φεῖδωνται ἀμειβαίως τῶν φίλων καὶ τῆς οἰκογενείας ἐκάστου. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον ἐνδείξεις σαφεῖς καὶ εἰλικρινεῖς, εἰς τῶν δύο συμμάχων κατέφαγε τὰ νεογνά τοῦ ἄλλου. Οὗτος παρεπονήθη. — Αἶ, φίλτατέ μου σύμμαχε, ἀνέκραξε τότε ὁ ἀκούσιος

ἐνοχος, διατί δὲν ὑποδεικνύεις φανερὰ ἐκείνους ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐνδιαφέρεσαι ;

Ἐνθ' ὁ Λουβοά διηγείτο τὸν ἀνωτέρω μῦθον, ἡ μαρκησία συγκεινημένη βαθύτατα, παρετήρει ἐν τούτοις αὐτὸν μετὰ προσοχῆς διὰ τὴν μακρυτάτην ἐπιβουλήν του, χωρὶς νὰ τὸν ἀφίση νὰ διακρίνη ἐκείνος τὴν ταραχὴν καὶ τὸν φόβον της.

— "Ἐβλαψα τὸν κύριον Λαβερνή, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός, ἓνα φίλον ἀγαπητόν, τὸν υἱὸν φίλης ἐπιστηθίου· αὐτὸ εἶνε τὸ σφάλμα μου. Ἄλλά, κυρία, διατί δὲν ἐκάμνετε γνωστὴν αὐτὴν τὴν φιλίαν; Ἢ τὸ ἔδιδα, ὅπως σὰς εὐχαριστήσω καὶ αὐτὴν τὴν ράβδον τοῦ στρατάρχου τῆς Γαλλίας! Ἄλλά φεῦ! ἤρχισαν αἱ ἐχθροπραξίαι, δὲν ἠδύναμην δὲ ἐγὼ, ὑπουργός τῶν στρατιωτικῶν, νὰ ταπεινωθῶ ἐνώπιον ἐνὸς ὑπολοχαγοῦ τοῦ ἵππικου. Τότε πλέον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ υπάξει στρατός.

Ἡ μαρκησία συγκατένευσε διὰ τοῦ βλέματος.

— "Ἄλλως τε, κυρία, ὑμεῖς, ἡ ἐμφρονεστέρη καὶ ἀγγινουστέρη τῶν γυναικῶν, ὑμεῖς ἡ τόσον ἀνεκτικὴ, διατί ν' ἀπαίτητε ὑπὲρ τῶν ἰδιαιτέρων σας ὑποθέσεων τὰ προνόμια, ἅτινα ἀρνεῖσθε εἰς τοὺς ἄλλους ;

— Εἰς ποῖον τὰ ἀρνούμαι ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἐκπληκτος ἡ προσποιουμένη ἐκπληξιν.

— Εἰς ἐμέ, παραδείγματος χάριν. Σας προστατεύετε τὸν κύριον Λαβερνή, διότι εἶνε φίλος σας.

— Διότι εἶνε υἱὸς μιᾶς φίλης μου.

— Ἄδιάφορον διότι τὸν ἀγαπᾶτε ἐπὶ τέλους.

— Διότι ἠγάπων τὴν μητέρα του.

— Εὐαρεστήθητε, παρακαλῶ, νὰ μὴ λεπτολογητε περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν λέξεων· προστατεύετε τὸν κύριον Λαβερνή, διότι θεωρεῖται καθήκον σας νὰ τὸν προστατεύετε. . . Λοιπὸν, ἀναλαμβάνετε νὰ τὸν διευθύνετε εἰς τὸ στάδιόν του, ἐπαγρυπνεῖτε μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ διαβήματά του, τὸν προάγετε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀπομακρύνετε ἐξ αὐτοῦ τοὺς κινδύνους, εὐδοκεῖτε ν' ἀσχοληθεῖ καὶ περὶ τῆς ἰδιωτικῆς του εὐτυχίας καὶ τὸν πλησιάζετε εἰς τὴν νεανίδα, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶ. . .

— Κύριε ! . . ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία προσβεβλημένη, δίκαιον εἶχετε νὰ προάξετε τὴν σκαιοτήτά σας εἰς τὴν παρούσαν συνέντευξιν.

— Εἶμαι χαμένος, κυρία, εἶπεν ὁ Λουβοά μετ' εἰρωνικῆς θλίψεως, ἐὰν ὑποβάλετε εἰς δίκην ἐκάστην μου λέξιν. Εἶνε ἐν τούτοις βέβαιον ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή ἀγαπᾶ τὴν νεανίδα ἐκείνην, ὑπὲρ ἧς ἐνδιαφέρομαι ἐγὼ καὶ ὅτι, παρὰ τὰς προσπαθείας μου, ὅπως ἀπομακρύνω ἀπ' αὐτοῦ τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, προσεκαλέσατε εἰς Ἅγιον Γισλανὸν τὸν κύριον Λαβερνή. . . "ὦ ! σὰς παρακαλῶ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ τελειώσω. Σὰς ἰκετεύω λοιπὸν νὰ θέσετε τὴν χεῖρά σας, τὴν ὠραίαν αὐτὴν χεῖρα, ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας τῆς τόσῳ δικαίας καὶ κρίνατε ἐὰν δὲν

ὑπάρχη ἐκ μέρους ὑμῶν κάποιος ὑπερβολικός δεσποτισμός, κάποιον αὐθαϊρεσίαν ὑπερβολικὴν, ὅταν ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ σὰς ἀφήσω νὰ διευθύνετε καθ' ὑμετέραν ὄρεξιν καὶ ἰδιοτροπίαν τὴν διαγωγὴν τῆς νεανίδος ἐκείνης. Ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε ὁ υἱὸς φίλης σας, τὸν ὅποιον σὰς ἐνεπίστεύθη;

— Κύριε, εἶνε ἡ τετάρτη φορά κατὰ τὴν ὁποίαν σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Λοιπὸν, κυρία, διατί δὲν ὑποθέτετε ὅτι ἡ δεσποινὴς Δεσαβιέρ πιθανὸν νὰ εἶνε θυγατὴρ ἐνὸς φίλου μου, ὅστις μοι τὴν ἐνεπίστεύθη διὰ νὰ τὴν κάμω μοναχὴν, διὰ νὰ τὴν διατηρῶ φυλακισμένην, ἐξόριστον, ὅ,τι δῆποτε τέλος πάντων ;

— Ἄλλά, κύριε, ἐγὼ δὲν καθιστῶ τὸν κύριον Λαβερνή τὸν δυστυχέστατον τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἐξαναγκάζω τὰς πεποιθήσεις του καὶ τὴν ἐλευθερίαν του· ἂν δὲ φέρωμαι αὐθαϊρέτως, ὅπως πρὸ ὀλίγου μ' ἐπεπλήξατε, τὸ πρῶτον διὰ νὰ τὸν καταστήσω ἐντελῶς καὶ καθ' ὅλα εὐτυχῆ.

— Αἶ, κυρία ! καὶ μοναχὸν ἂν ἠθέλατε τὸν κάμει, καὶ εἰς τὴν Βαστίλλην ἂν ἠθέλατε τὸν ρίψει καὶ εἰς τὴν Γροιλανδίαν ἂν ἠθέλατε τὸν ἐξορίσει, οὐδὲ ὅμως θὰ μοι ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ χαρακτηρίσω τὸ τοιοῦτο ὡς ἐγκλημα, διότι δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου θὰ τὸν ἐμποδίζατε ν' ἀγαπᾶ τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, θὰ τὸν ἀπεχωρίζετε βιαίως ἀπὸ τῆς νεανίδος ἐκείνης, εἰς ἣν οὐδέποτε θέλω ἐπιτρέψει νὰ προσεγγίσῃ. Ἄν εἰς ὑμᾶς εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ διαθέσετε κατὰ βούλησιν τὰ τῆς τύχης τοῦ κυρίου Λαβερνή, δικαιοῦμαι καὶ ἐγὼ νὰ διαθέσω κατ' ἀρέσκειαν τὰ τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ, διότι εἶνε παράδοξον ἀλλ' ἀληθές ὅτι ἀμφοτέρωι ἔχομεν τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐφ' ἐκατέρωι αὐτῶν.

— Ἐλθετε εἰς τὸ συμπέρασμα, εἶπεν ἡ μαρκησία, εἰς ἣν ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἡ ἀκαταμάχητος ἐκείνη λογικὴ τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ἣτις συνηθάνετο ὅτι, παγίς τις ὑπεκρύπτετο ὀπισθεν ὅλων αὐτῶν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Λουβοά.

— Ἴδού τὸ συμπέρασμα : προστατεύσατε τὸν κύριον Λαβερνή, ἀλλ' ὄχι ἐναντίον μου· καταστήσατέ τον εὐτυχῆ, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἰδιαιτέρων μου συμφερόντων· νυμφεύσατέ τον, ἀλλ' ὄχι μετὰ νεανίδα, ἣτις δὲν ἐπιθυμῶ ἐγὼ νὰ νυμφευθῇ.

— Νομίζω, ὅτι οὐδέποτε ἐξεδήλωσά τινα αὐτῶν τῶν ἀπαιτήσεων, ἀπῆντησεν ἡ μαρκησία, βιασθεῖσα νὰ συνθηκολογήσῃ ἐπὶ τῶν προτεινομένων ἄρθρων.

— "ὦ ! ἐπιτρέψατέ μοι νὰ διαμαρτυρηθῶ, εἶπεν ὁ Λουβοά· καὶ τί ἄλλο ἐπράξατε ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς σας εἰς Ἅγιον Γισλανόν ;

— Εἶχατε διατάξει νὰ τεθῇ εἰς αὐστηρὸν περιορισμὸν μίαν ταλαίπωρος νέα.

— Μία νέα, ἣτις μέλλει νὰ γείνη μοναχὴ, καὶ θὰ γείνη, κυρία. Μία νέα, ἣτις ἐξανίστατο κατὰ τῆς ἐξουσίας τῆς ἡγουμένης, καὶ προσεκαλεί διὰ φωνῶν, διὰ κραυγῶν ἀφρόνων εἰς βοήθειάν της ἓνα ἀξιοματικόν, εἰς βοήθειαν τῆς ἀνταρσίας

της καὶ τῶν ἐρωτικῶν της ἐξάψεων. Τὸ τοιοῦτο καλεῖται πανταχοῦ σκάνδαλον, τὰ δὲ σκάνδαλα ἐν ταῖς μοναστηρίοις τιμωροῦνται· δὲν πιστεύω δὲ ὅτι τὰ ἐπιτρέπετε ὑμεῖς εἰς Σαιν - Σύρ, κυρία. Ὁμολογήσατε λοιπὸν, ὅτι, συνειλησμένη νὰ βλέπετε πάσας τὰς πράξεις μου ὑπὸ τὰ ζωφερώτερα χρώματα, ἐθεωρήσατε ἀγρίαν τὴν αὐστηρότητά μου ἀπέναντι τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ. Ὁμολογήσατε ἐπίσης, καὶ ἐπικαλοῦμαι ὡς πρὸς τοῦτο τὴν εὐθύτητά σας, ὅτι παραγωνίζετε τὰ δικαιώματά μου ἐμπνέουσα εἰς τὴν νεανίδα ἐκείνην περισσότεραν ἀκόμη ἀφ' ὅσῃν ἔχει περιφρόνησιν πρὸς τὰς θελήσεις μου, αἰτινες εἶνε τόσῳ σεβασταὶ ὅσῳ καὶ αἱ ὑμέτεροι συμπάθειαι πρὸς τὸν Λαβερνή, ἀφοῦ τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀρχήν.

— Ἴσως ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ἡ μαρκησία, προσποιουμένη ὅτι ἐπέθετο ἐκ τῆς ἀληθείας, ἐνθ' ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνέειδεν μόνον εἰς τὴν ἀνησυχίαν.

Ὁ Λουβοά ἐξασκολουθήσας κατέβαλεν ὀλοτελῶς τὸν δισταγμὸν της.

— Σὰς φαίνεται παράδοξον, ἀνέκραξε τολμηρῶς, ὅτι μὲ βλέπετε ἐξασκοῦντα τοιαύτην ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ ; Μήπως προτίθεσθε νὰ διαμρῖσησθε αὐτὴν ; Θέλετε ν' ἀναδραμετε μὲχρι τῆς ἀρχικῆς αἰτίας τῶν δικαιωμάτων μου ; Εἶνε κόπος μάταιος· θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ προσεπάθουν ἐγὼ ν' ἀνεύρω ποίας φύσεως εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον αἰσθάνεσθε ὑπὲρ τοῦ κυρίου Λαβερνή καὶ νὰ ζητήσω νὰ μοῦ δεῖξετε τὴν ἐντολήν, δι' ἧς σὰς τὸν ἐνεπίστεύθη ἡ μήτηρ του.

Ἡ μαρκησία ἐφρικίασεν ἐνώπιον τῆς καταχθονίου ὀξύδερκείας τοῦ καταχθονίου ἐκείνου πνεύματος, τὸ ὅποιον ἐγίνωσκε τυχαίως, ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας του, ν' ἀνεύρισκε τὸ τραῦμα τοῦ ἐχθροῦ του καὶ νὰ καταφέρῃ ἐκεῖ τραῦμα ἐγγχειριδίου. Πόσῳ φοβερώτερον θὰ ἐπληττεν ἅρα γε ἂν ἐβλεπεν εὐκρινέστερον !

— Κύριε μαρκησίε, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ, ἔχετε δίκαιον ὡς πρὸς ὅλα, πλὴν ἐνός. Οὐδέποτε διανοήθη νὰ εὐνοήσω τὴν σχέσιν, οἰκλήποτε καὶ ἂν εἶνε, τὴν μεταξὺ τοῦ κυρίου Λαβερνή καὶ τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ. Ἄρκει ὅτι ὑμεῖς ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ αὐτῆς διὰ ν' ἀπαγορεύσω νὰ τὴν νυμφευσθῇ. Ἀφοῦ εἶμεθα ἐχθροὶ ἀσπονδοὶ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνωσι καλὰ συνοικέσια μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν μας. Ἐλευθέρωσα τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ ἐκ τοῦ ἐν Ἅγίῳ Γισλανῷ περιορισμοῦ της, διότι ἔνεκα τῆς ἀφίξεώς μου εἰς τὴν μονὴν αἱρεται πᾶσα τιμωρία· διότι τὸ Σαιν - Σύρ, τὸ ὅποιον ἴδρυσεν ἐγὼ, διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ὡς γνωρίζετε, ἡ δὲ δεσποινὴς Δεσαβιέρ ἀνήκουσα εἰς τὸ τάγμα τῶν αὐγουστινιανῶν ὑπέπιπτε, φρονῶ, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μου. Ἄλλως τε, τὸ ἀπομονωτήριον ἐν τῷ Ἅγίῳ Γισλανῷ εἶνε νοσῶδες, σκοτεινόν, ἐκτισμένον ἐν τῷ μέσῳ λίμνης περιβρεχούσης τὰ τεῖχη του καὶ μεταβαλούσης εἰς ρυπαρὸν καταγῶγιον τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ προωρισμένον εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν μετάνοιαν. Μεῖ ὅσα

δικαιώματα καὶ ἂν ἔχετε, δὲν δύνασθε νὰ ἐξαναγκάσετε μίαν ἡγουμένην νὰ φωνεῖσθαι τὰς μοναχάς, ὡν προΐσταται. Ἐνηργήσα κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φιλανθρωπίας, ὅχι ἐκ πνεύματος ἐχθροπαθείας ἀλλὰ τόσο ἑσυνειθίσατε νὰ παρεξηγήτε τὰς πράξεις μου, προσέθηκεν ἀνταποδίδουσα τὴν εἰρωνίαν, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ ἐξελάθετε καὶ τὸ ἐκρίνατε κακῶς. Ἴδου ὅ, τι μοὶ ἐζήτησατε, ἴδου ὅτι σὰς παρέχω πλήρη ἐξήγησιν ἢ εἰλικρινεία μου ἀπήντησεν εἰς τὴν σκαιότητά σας; τί ἐπιθυμεῖτε περιπλέον;

— Ἴδου ἀπολύτως, κυρία, ἀνέκραξεν ὁ Λουδοῦ θριαμβευτικῶς βλέπων ὑποταγμένην, ἀφρονον, τὴν ἐχθρὰν ἐκείνην, τὴν τόσο ἀτίθασον καὶ τόσο ἀγέρωχον πρότερον. Ἐπεκαλέσθη τὴν φρόνησίν σας καὶ τὴν δικαιοσύνην μας καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ εἰσακουσθῶ. Ἡ ὁδὸς δι' ἕκαστον ἡμῶν εἶνε κεχαρμαγμένη ἤδη· εἴθε ἔλευθερά ὡς πρὸς τὸν κύριον Λαθερνῆ· ἔχω καὶ ἐγὼ πλήρη ἐλευθερίαν ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Δεσαθιέρ. Εἴμεθα σύμφωνοι, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Καὶ τί ἀνάγκη εἶνε νὰ συμφωνήσωμεν, κύριε, προκειμένου περι καταστάσεως ἀναγκαίας, ἀμεταβλήτου;

— Τὸ τοιοῦτο μὲ ὑπερπληροῖ χαραξ, εἶπεν ὁ ὑπουργός. Ἐν τούτοις, ἐπανερχομαι εἰς τὸ προϊμῖόν μου· ἐπιθυμῶ νὰ προσενεχθῶ πρὸς ὑμᾶς, κυρία, ὅσῳ τὸ δυνατὸν μάλλον εὐσεβάστως, διότι οὕτως ὀφείλω νὰ πράξω χάριν τῆς ὑμετέρας περιωπῆς — καὶ ὑπεκαλίθη εὐσεβάστως ταῦτα λέγων — καὶ χάριν τῆς ἅκρας ὑπολήψεως, ἣν τρέφω πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀπαράμιλλον ἀξίαν.

Ἡ μαρκησία ἀπέδωκε τὴν ὑπόκλισιν.

— ἔχω λοιπὸν τὴν τιμὴν νὰ σὰς προειδοποιήσω, προσέθηκεν ὁ Λουδοῦ, ὅτι αἱ προθέσεις μου, ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσαθιέρ, μετεβλήθησαν. Ἀπεφάσισα νὰ εἰσαγάγω αὐτὴν εἰς ἄλλο ἴδρυμα, τοῦ ὁποίου ἤθελον σὰς ἀκριθμῆσαι τὰ πλεονεκτήματα, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ καταχρασθῶ τὰς πολυτίμους στιγμάς σας, ἀπασχολῶν ὑμᾶς περὶ ἀτόμου, τὸ ὅποιον σὰς εἶνε ὄλως ξένον. Ἀποσύρω λοιπὸν ἐκ τοῦ μοναστηρίου τὴν δεσποινίδα Δεσαθιέρ, ἠθέλησα δὲ νὰ σὰς προειδοποιήσω περὶ τούτου ὑπὸ τὴν διπλὴν ὑμῶν ιδιότητα τῆς γενικῆς ἡγουμένης καὶ τῆς ἐχθρᾶς, πρὸς ἣν αἰσθάνομαι σεβασμὸν καὶ ὑπόληψιν.

Ἡ μαρκησία ἀνεσκίρτησεν· διέβλεπε τὸ φοβερὸν μέλλον, τὸ ἀναμένον τὴν ἀτυχῆ Ἀντωνιέτταν, ἀπομεμονωμένην, στερουμένην παντὸς στηρίγματος, ἐγκαταλελειμμένην εἰς τὸν διώκτην της, ἀποχωρισμένην διὰ παντὸς ἀπὸ τοῦ Γεράρδου, ὃν ἠγάπα περιπαθῶς· ἀλλὰ πᾶσα συνθηκολογία, πᾶσα παρατήρησις ἦτο ἀδύνατος.

— Πότε ἐπιθυμεῖτε νὰ παραλάβετε τὴν νεάνιδα; ἠρώτησε διὰ φωνῆς γαληνίου, ὅπως καὶ ἡ μορφή της.

— Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, καθ' ἣν θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ὑποδείξετε, ἀπήντησεν ὁ ὑπουργός.

— Ὅχι, κύριε· εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ διαθέσετε ὅπως θέλετε τὸν καιρὸν σας.

— Πολὺ καλά, κυρία· οὕτω θὰ πράξω, ἀφοῦ μ' ἐξουσιοδοτεῖτε ἀπὸ αὔριον, διότι εἶνε ἴσως πολὺ ἄργα ἀπόψε.

— Καὶ ἀπόψε, ἂν θέλετε, εἴθε ἔλευθερος, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ἥς ἡ κεφαλὴ ἐξήπτετο καὶ ἡ καρδιά ἐταράσσεται ἐξ ὀργῆς καὶ ἀνυπομονησίας.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ταράξω τὴν ἡσυχίαν τῶν μοναχῶν. Ὁ λόγος σας, κυρία, ἢ ἀδεία σας, θέλω νὰ εἴπω, μὲ ἀρκεῖ.

Ἡ μαρκησία, βλέπουσα αὐτὸν προσκλίνοντα μετὰ τῆς προσποιήσεως βαθυτάτου σεβασμοῦ, ἠπόρει διατί δὲν κατέπιπεν ἀπὸ τοῦ θόλου ὀγκῶδες τις λίθος ἐπὶ τῆς διεστραμμένης ἐκείνης κεφαλῆς.

Ὁ Λουδοῦ ἐρριψε λαθροῖαν βλέμμα περὶ αὐτοῦ καὶ ἀποχαιρέτισας ἀπῆλθεν.

Ἡκούσθη προκαλῶν τοὺς θεράποντάς του, ἐπιπλήττων αὐτούς, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἔπειτα ἠκούσθη καλπασμὸς εἰς τὴν ὁδόν.

Τότε ἡ μαρκησία ἔπαυσε ν' ἀκροάζηται, ἐστράφη καὶ εἶδεν ἀνοιγομένην βραδέως μετὰ διπλῶν τινάχμων τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου, ὅπου εἶχε κρυβῆ ὁ Ἰασπίνος.

— Πῶς, κύριε! ... εἶπεν ἡ μαρκησία, ἐκεῖ εἶχετε μείνει; ἠκούσατε λοιπὸν;

— Φεῦ, κυρία! ἀπήντησεν ὁ ταλαίπωρος ἀββάς, ἔτρεμα πολὺ καὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀναχωρήσω.

— Λοιπὸν, κύριε, ἀφοῦ ἠκούσατε, γνωρίζετε ὅσα καὶ ὁ κύριος Λουδοῦ, εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν ἡ μαρκησία. Χαίρετε, εἴθε νὰ ἐπιφυλαχθῆτε ἐξ ὅσων ἐλέχθησαν τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δωματίου.

Καὶ τὸν ἀπέπεμψε δι' ἐνὸς νεύματος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὸν οὔτε λέξιν.

— Αὐτὸν τὸν περίπλοκον δεσμὸν ὁ Θεὸς μόνος πρέπει νὰ τὸν λύσῃ, ἐψιθύρισε ἡ μαρκησία, ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ προσευχητήριόν της.

ΜΖ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

Ὁ Ἰασπίνος ἐπέστρεφεν εἰς τὸ στρατόπεδον ὑπὸ τὸ κράτος σκληρᾶς ἀμνηστίας.

Εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παρίσταντο εὐκρινῶς πᾶσαι αἱ συμφοραὶ, αἱ πηγάζουσαι ἐκ τῆς νέας ἐκείνης ἀποφάσεως τοῦ Λουδοῦ. Εὐθύς, ὡς ἤθελεν ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Γεράρδου τὰ γενόμενα, οὗτος, ὅστις ἀνεχαιτιζέτο τῶς ἐκ μόνης τῆς ἀσθενοῦς ἐλπίδος περὶ τῆς προστασίας τῆς κυρίας Μαιντενῶν, θὰ ὤρμα ἀκράτητος εἰς τὴν ἐπίφοβον ὁδὸν τῆς βιαιότητος καὶ τῆς παρανομίας. Πῶς δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ ἀνθρώπον τόσο ζωηρόν, ἀφοῦ ἠθέλεν ἐξανάψει εἰς τὴν ψυχὴν του ὅλα τὰ τυφλά πάθη τῆς ἀπελπισίας;

Ἀφ' ἐτέρου τί θὰ συνέβαινεν, ἂν ὁ Ἰασπίνος ἤθελε τηρήσῃ σιγὴν περὶ τῶν γενομένων αὐτῷ πρὸ ὀλίγου παραδόξων ἀνακοινώσεων; Ἡ Ἀντωνιέττα ἠθέλεν ἀπολεσθῆ διὰ παντὸς διὰ τὸν Γεράρδου, ὁ

δὲ ἀτυχῆς αὐτός, μανθάνων τὸ γεγονὸς βραδύτερον, θὰ διέπραττεν ἀνωφελῶς πλέον τὰς αὐτὰς παρεκτροπὰς, ἀς ἤθελε διαπράξῃ καὶ ἂν τὸ ἐμάνθανεν ἀμέσως. Ἀφ' ἐτέρου, ἀφοῦ τὰ πάντα καθίστανται γνωστά ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὁ Γεράρδος ἠδύνατο νὰ μάθῃ ἐκ τῆς κυρίας Μαιντενῶν αὐτῆς, ὅτι ὁ Ἰασπίνος ἦτο παρὼν εἰς τὴν συνέντευξιν, καὶ τότε ὁ Γεράρδος θὰ εἶχε κατὰ τοῦ φίλου του παράπονον αἰώνιον, καὶ θὰ ἐξέφερε κατ' αὐτοῦ ἄρὰν δικαιολογημένην.

Ὁ Ἰασπίνος ἐδειλίασεν ἀπέναντι τῆς τελευταίας ταύτης ἰδέας. Προτίμησε μάλλον τὸ κακόν, ἐξ οὗ ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ κάποιαν ἀμοιβήν, καὶ εὐθύς, ὡς ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ ἐνισχύθη διὰ προσευχῆς βραχείας πρὸς τὸν ἀγαθὸν τοῦ ἀγγελου, ἐτάχυνε τὴν κίνησιν τῶν βραχειῶν κινήμων του καὶ εἰσήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Γεράρδου, ὅστις τὸν ἀνέμενε μετὰ πυρετώδους ἀγωνίας.

Ἡ διήγησις ὑπῆρξε σύντομος· ὁ Ἰασπίνος δὲν ἐπέμεινε εἰς τὰς λεπτομερείας· δὲν ἐσχολίασε τὴν διαγωγὴν τῆς μαρκησίας εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, διηγήθη δὲ μόνον τὸ γεγονὸς, τὸ λυπηρὸν καὶ σκαιὸν σχέδιον τοῦ Λουδοῦ ὡς πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν. Ἐνόσω ὠμίλει, εἰς τὴν μορφήν τοῦ Γεράρδου ἐζωγραφεῖτο βαθμηδὸν ὁ τρόμος καὶ ἡ ὀργή, ὅτε δ' ὁ Ἰασπίνος ἐτελείωσεν:

— Ἐννοεῖς τώρα, εἶπεν ὁ Γεράρδος διὰ φωνῆς τρεμοῦσης, διατί μὲ κρατεῖ ὑπὸ περιορισμὸν; Εἶνε ἀνάνδρος! φοβεῖται μὴ τὸν ἐμποδίσω!

— Αὐτὸ θὰ εἶνε! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος μετὰ τόπου ἐγκαρτερήσεως.

— Ἔστω, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος ἐγειρόμενος καὶ βαδίζων μὲ μεγάλα βήματα ἐντὸς τοῦ στενοῦ ἐμβαδοῦ τῆς σκηνῆς του, θ' ἀποκρούσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ κτύπημα, θὰ τὸ ἀποκρούσωμεν! ἐπανελάθει ἐν σφοδρότατῃ ταρραχῇ.

— Τίνι τρόπῳ; ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ Ἰασπίνος μετὰ βραχείας σιγῆς.

Ὁ Γεράρδος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὸν πυρετῶδη αὐτοῦ περίπατον.

— Εἵσαι ὑπὸ περιορισμὸν, τὸ εἰξεύρεις; προσέθηκεν ὁ Ἰασπίνος μεθ' ὕφους πραοτάτου.

— Δὲν περιμένεις βέβαια, ἀνέκραξεν ὀρμητικῶς ὁ Γεράρδος, νὰ μείνω ἔδῳ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἐνῶ μὲ ἀποχωρίζουν ἀπὸ τῆς Ἀντωνιέττας διὰ παντός. Ὁ Θεὸς δὲν μοῦ ἔχασσε τὴν ἠλίθιον ὑπομονὴν τοῦ ἀνίου.

— Βεβαίως, ἐψέλλισεν ὁ Ἰασπίνος, ἀλλ' ἐν τούτοις ἂν καὶ παραδεχόμενος τὰ βίαια μέτρα, ἠμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃς τὸ καλλίτερον μεταξὺ αὐτῶν.

— Εἶνε ἀληθές.

— Δὲν πρέπει νὰ ριφθῆς ὡς τυφλὸς εἰς τὰ σχέδια ἀνθρώπου τόσο ὀξυδερκοῦς.

— ὦ! τὸ συλλογίζομαι, τὸ συλλογίζομαι! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος τύπτων τὸ μέτωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν πυγμῶν.

— Ἀγαπητέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος, ἡσυχασε, ἔσο ἀπαθής.

— Καὶ μήπως δὲν εἶμαι ; Κύτταξε, εἶπεν ὁ νέος ἀποκαλύπτων τὸ ὠχρόν του πρόσωπον ἠλλοιωμένον ἐκ τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῆς οὐδύνης καὶ τῆς φρονήσεως. Εἶπες, νομίζω, ὅτι ὁ Λουβοῶ θὰ παραλάβῃ τὴν Ἀντωνιέτταν αὐρίον ;

— Ναι.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν αὐρίον σημαίνει μετ' ὀλίγου ὥρας· πρὸ παντὸς ἄλλου, ἄς ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Σὲ φυλάττουν.

— Οἱ ἵππεῖς μου δὲν θὰ μ' ἐμποδίσωσι διὰ τῆς βίας· ἡ ἐλαχίστη πρόφασις τοὺς ἀρκεῖ.

— Ἐὰν ὁμως περιφέρεσαι εἰς τὸ στρατόπεδον, θ' ἀναγνώριθῆς καὶ θὰ συλληφθῆς, πρὶν κάμῃς εἰκοσι βήματα.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ περιμένω τὴν νύκτα. Οὐδ' ὁ Λουβοῶ θὰ περιμένῃ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ὁ Ἰασπίνος ἐπτοήθη βλέπων τόσην ἀταξίαν καὶ ταραχὴν εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τὴν συνήθως τόσῳ γαλήνιον καὶ γύμιμον εἰς ἰδέας ἐν ὧρα κινδύνου.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, δὲν εἶσαι τώρα εἰς κατάστασιν νὰ λάβῃς μίαν ὀρθὴν ἀπόφασιν. Ἄφησε νὰ ὀριμᾶσωσιν αἱ ἰδέαι σου· ζήτησε συμβουλὴν.

— Συμβουλὴν ! Θεέ μου ! καὶ παρὰ τί νος ; Ἄ, ἔχεις δίκαιον, Ἰασπίνε· ὁ μόνος δὲν θὰ ἐπιτύχῃ· ἔχω ἀνάγκη συμβουλῆς καὶ βοθηεῖς. Ἄς ἴδωμεν, ποῦ εἶνε οἱ φίλοι μου ; Ἐχω τοιούτους ; Ἄς μὲ βοηθήσωσι διὰ τῆς καρδίας καὶ διὰ τοῦ βραχίονος.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς νέος ἐβύθισεν ἐντὸς τῶν σπασμωδικῶς κινουμένων χειρῶν του τὸ μέτωπόν του, βαρὺ ἐκ τόσων συμφορῶν.

Ὁ κύριος Ρυβαντέλ !... ἐψιθύρισεν ὁ Ἰασπίνος μετ' ἐπιφυλάξεως, διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἦτο συνώνυμον τῆς πείρας καὶ τῆς περισκεψῆς ἤθελεν ἀπαρέσει εἰς τὸν Γεράρδον, ὅστις ἤδη ἐξώκειλλεν εἰς τὰ ἔσχατα μέτρα.

Ἄλλὰ παρὰ τὴν προσδοκίαν του, τὸ ὄνομα τοῦ Ρυβαντέλ ἐγένετο εὐχαριστικῶς ἀποδεκτόν.

— Ναι, εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ὁ Ρυβαντέλ εἶνε ἀνθρώπος ἔμφρων· εἶνε ταυτοχρόνως χαρακτηρὸς ζωηροῦ· δὲν ἀνέχεται τὴν ἀδικίαν, δὲν ἀγαπᾷ τὸν Λουβοῶ καὶ ἀγαπᾷ ἐμέ. Ἰασπίνε, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ παρακαλέσῃς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν μοῦ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἐξέλθω.

Ὁ Ἰασπίνος χαίρων εἰς ἄκρον ἔδραμεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ρυβαντέλ. Ἐν τούτοις πέριξ τῆς σκηνῆς τοῦ Γεράρδου περιήρχοντο ἀδιακόπως ὑπὸ τὸ πρόσχημα περιπόλων ἢ ἀγγελιαφόρων οἱ κατ᾿σκοποὶ τοῦ Λουβοῶ ἐπιτηροῦντες πᾶσαν ἐν τῇ σκηνῇ κίνησιν καὶ παραδοκοῦντες πᾶσαν ἀπόφασιν. Παρηκολούθησαν τὸν Ἰασπίνον, ὅστις τὸ ἐνόησεν· ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ ; Ὁ Γεράρδος τὸ συνηθᾶνετο ἐπίσης, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ ; Ὁ τελευταῖος αὐ-

τὸς ἀγῶν ἦτο ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους παίζει τις μετ' ἁρτίαν ἀνοικτὰ· ἦτο ἀγῶν γυμνοῦ στήθους κατὰ θώρακος, κενῆς χειρὸς κατὰ ρομφαίας διστόμου.

Ἐπεται συνέχεια.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς σαγηνευτικῆς μυθιστορίας τὸ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, δημοσιευθήσεται ἕτερον ἕξοχον ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετὰφρασιν τοῦ **Λάμπρου Ἐνυάλη** ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπόστου συγγραφῆως τῆς **Κυρίας τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορημάτος τῆς Γυναίκος** καὶ τόσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἶπερ τι καὶ ἄλλο.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ἄς μὴ ἀργοπορῶμεν. Τὸ παιδί εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν. Ἡ θέα τοῦ χρηματοκιβωτίου τὸ προδιέθεσε καὶ αὐτὴν τὴν περίστασιν δὲν θὰ τὴν ξαναεὐρῶ.

Ἐ! Γῶγο, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, τί σκέπτεσαι ;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. Φτεινὰ πετεινὰ κρᾶξια, ἐνῷ περιμένω τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Βινιόρου.

— Ὁ κύριος Βινιόρ δὲν ἔχει καμμίαν παραγγελίαν νὰ σοῦ δώσῃ.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον. Προτιμῶ νὰ εἶμαι εἰς τοὺς δρόμους, παρὰ μέσα 'στὰ γραφεῖα, ποῦ ἔρχεται τόσος κόσμος, ἄν καὶ διασκεδάζῃ πάλι κανεῖς. Ἐρχονται μερικοὶ μὲ κάτι ἄστειν μούτρα.

— Στοιχηματίζω πῶς τοὺς κοροϊδεύεις ἀπὸ πίσω.

— Ποτέ, κύριε Μάξιμε. Αὐτὰ θὰ σὰς τὰ εἶπεν ὁ Μαλιόρν.

— Καὶ γιατί ὁ Μαλιόρν ;

— Γιατί μὲ μάχεται, ἐνῷ ἐγὼ ἀν ἤθελα, 'μποροῦσα νὰ τὸν διώξω.

— Σὺ !

— Ναι, θὰ πῶ, πῶς ποτὲ δὲν εἶνε 'στὴν θέσιν του, καὶ τὸ βράδυ 'μπαίνει κανεῖς ἐδῶ μέσα μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία.

— Καὶ ποῦ τὸ 'ξεύρεις ;

— Τὸ 'ξεύρω, γιατί ἐμπήκα ἐγώ.

— Σῶπα δά. Ἐσὺ φεύγεις 'σταῖς ἐξ ἀπὸ δῶ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἐστῆς ἐξ καὶ τέταρτο μὲ περιμένουν πάντα οἱ φίλοι μου 'στὴν Μαγδαληνή. Καὶ ὁμως, εἶμαι βέβαιος, πῶς ξμεινα ἐδῶ μιὰ φορά, ποῦ δὲν ἦτανε κανεῖς, καὶ ἐφοβήθηκα μάλιστα.

— Ἐφοβήθηκες, γιατί ;

— Ναι, δὲν ἔχει φῶς διόλου, καὶ 'στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνο τὸ χρηματοκιβώτιον μοιάζει μὲ φάντασμα, ἔπειτα εἶνε καὶ ποντικοὶ ποῦ τρέχουν μέσα 'στὰ πόδια σου.

— Ἐκοιμώσουν λοιπὸν καὶ σ' ἐκλείσαν μέσα ;

— Ἐπάρῳ.

— Καὶ δὲν ἐφώναξες νὰ ἔλθουν νὰ σ' ἀνοίξουν ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ δὲν εἶδες κανένα ;

— Ὄχι... ὄχι... κανένα.

— Καὶ πῶς εὐγῆκες ἐξῶ ;

— Δὲν ἤξεύρω.

Ὁ Μάξιμος ἐξ ἀνυπομονησίας ἐπληττε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος.

Ἐπέθετεν ὅτι ἤδη ἐκράτει τὸ νῆμα καὶ τὸ ἐβλεπεν ἀπαξ ἐτι θραυόμενον. Τὸ δὲν ἤξεύρω ! ἤρχετο πάντοτε ὡς ἐπωδὸς καὶ ἔθετε τέρμα εἰς τὴν περαιτέρω διαφώτισιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπρεπε νὰ ἐπαναρχίση.

— Γνωρίζεις τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ ; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Μάξιμος.

— Τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ ! ἐπανέλαθεν ὁ Γῶγος, βέβαια καὶ τὸν 'ξεύρω. Τὸν εἶδα τρεῖς φορές τοῦλάχιστον. Καὶ ἤμουν ἐκεῖ ἅμα ἤλθε γιὰ νὰ πάρῃ ἓνα κασάκι, ποῦ εἶχε δώσει εἰς τὸν κύριον Δορζέρ.

— Ἐνα κασάκι ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος προσποιούμενος ἐκπληξιν.

— Ναι, ἓνα κασάκι, τόσο δά, ἀπὸ μαῦρο ξύλο, μὲ προυντζινη κλειδαριά.

— Καὶ τί εἶχε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κασάκι ;

— Δὲν 'ξεύρω. Δὲν τὸ ἀνοίξαν 'μπροστά μου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶχε χαρτιά. Τὸν μάχομαι αὐτὸν τὸν κύριον Βορισῶφ.

— Γιατί ;

— Πρῶτα κι' ἀρχὴ δὲν ἀγαπῶ διόλου τοὺς Ρῶσσοις. Καὶ ἡ μάμμη μου δὲν τοὺς ἀγαπᾷ.

— Τί τῆς ἔκαμαν ;

— Καὶ τί δὲν τῆς ἔκαμαν... καὶ τί δὲν τῆς ἔκαμαν... μὰ δὲν ἠθυμοῦμαι. Ἐπειτα, ἔχει μιὰ φωνὴ ἀσχημὴ αὐτὸς ὁ παλιὸς Ρῶσσοις. Ἐπάρεις πῶς ἅμα 'μιλεῖ ψέλνει.

ἠθυμοῦμαι πῶς τὸν ἐκοροϊδεύα, ἅμα ἐκτυποῦσε τὸ παραθυράκι, καὶ θὰ τὴν ἐπενοῦσα κακὰ, ἐπειδὴ μὲ εἶδε, ἀν δὲν τοῦ ἀνοίγειν ὁ κύριος Βινιόρ.

— Ὁ κύριος Βορισῶφ θὰ ἔκανε ἀγία δουλειά, ἀν σοῦ εἶδινε καμμία, γιατί ὁ κύριος Δορζέρ δὲν σε πληρώνει νὰ περιπαίξης τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε νὰ κάθεσαι νὰ ἀκούς τί λέν οἱ ἄλλοι, εἶπεν ὁ ταμίας.

Ὁ Μάξιμος ἔσπευσε νὰ ἐκπαλάβῃ τὸν λόγον. Ἦθελε νὰ μὴ τρομάξῃ τὸ παιδίον, διότι τότε ἅπανα ἡ ὑπόθεσις κατεστρέφετο.

— Μπά ! καθένας 'μπορεῖ νὰ γελᾷ ὅσῳ θέλει. Καὶ γῶ τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ δὲν τὸν χωνεύω διόλου.

— Γιατί πῆς μου λοιπὸν, παιδί μου, τὸ πῆρε τὸ κασάκι σου.

— Μπά ! καθένας 'μπορεῖ νὰ γελᾷ ὅσῳ θέλει. Καὶ γῶ τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ δὲν τὸν χωνεύω διόλου.

— Γιατί πῆς μου λοιπὸν, παιδί μου, τὸ πῆρε τὸ κασάκι σου.

— Μπά ! καθένας 'μπορεῖ νὰ γελᾷ ὅσῳ θέλει. Καὶ γῶ τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ δὲν τὸν χωνεύω διόλου.

— Γιατί πῆς μου λοιπὸν, παιδί μου, τὸ πῆρε τὸ κασάκι σου.

— 'Οχι, ἀπεκρίθη ὁ Γῶγος ἄνευ δι-
σταγμοῦ. 'Οταν ἦλθε νὰ τὸ πάρῃ δὲν τὸ
εὔρηκε περὶ.

— Μήπως τὸ πῆρε κανεὶς; ἠρώτησεν
ὁ Μάξιμος, οὐτινος ἡ καρδιά ἐπαλλεν ἐκ
συγκινήσεως.

— Καὶ βέβαια.

— Ποιὸς λοιπόν;

— Σταθῆτε νὰ θυμηθῶ ... ἦτανε ...

ὦ δὲ ... νὰ πάλι 'ποῦ σκοτίσθηκε ἡ κε-
φαλή μου... μούρχότανε 'στὸ στόμα τὸ ὄ-
νομα καὶ πάλι μούφυγε.

— 'Ο Λαδίσλας, εἶπεν ὁ Μάξιμος ὅπως
τυχαίως.

— Ναι, αὐτός! ἀνέκραξεν ὁ Γῶγος
πλήττων τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς.

— 'Ο ἀνθρωπος τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ.

— Ναι, ναι, αὐτός. 'Α! τὸ ζῶον, τὸν
μάχομαι καὶ αὐτὸν 'σὰν τὸν Βορισῶφ.

— Καὶ ἡ κυρία;

— 'Η κυρία! Ποία κυρία;

— 'Εκεῖνη 'ποῦ εἶχε τ' ἄλογα 'ποῦ τὰ
ἐπεριποιεῖτο ὁ Λαδίσλας. Σὺ μοῦ εἶπες
γι' αὐτήν.

'Ο Γῶγος ἐσκέπη καὶ ἀπεκρίθη βρα-
δέως.

— Δὲν εἶδα καμμίαν κυρίαν. 'Ο Λα-
δίσλας ἦτο μόνος του.

— Προσπάθησε' θὰ εἶνε ἴσως αὐτὴ 'ποῦ
συνήντησα εἰς τὸ σκέτιν.

— Τὸ σκέτιν, ἐπανελάβε τὸ παιδίον,
καταβάλλον μεγάλας προσπάθειάς ὡπως
ἐπανεῦρε ἀφιπταμένην ἰδέαν.

— Ναι. 'Ευρεῖς πῶς εὔρηκα μιὰ γυ-
ναῖκα ἐκεῖ, 'ποῦ τὴν συνῶδευσα σπίτι της
καὶ σὺ μᾶς ἠκολούθησες.

— Μὴ μοῦ τὰ λέτε αὐτά, κύριε Μά-
ξιμε γιατί τὰ χάνω.

— Ὅστε ἄς ἐλθωμεν πάλιν εἰς τὸν
Λαδίσλα. Τί εἶχε μὲ τὸν συνταγματάρ-
χην Βορισῶφ, 'ποῦ τοῦ ἐκλεψε τὸ κασάκι
του;

— 'Ο Βορισῶφ εἶνε ληστής.

— Καλά, μὰ τί τοῦ ἔκαμε τοῦ Λα-
δίσλα.

'Ο Γῶγος ἔλαβε τὸ μέτωπόν του διὰ
τῆς χειρὸς καὶ δὲν εἶπε λέξιν.

'Ο Μάξιμος καὶ ὁ Βινοῦρὸν ἀνέμενον
στενοχωρούμενοι τὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία
θὰ ἔλυε τὸ αἰνίγμα.

— Δὲν 'μπορῶ περῖ, ἀπεκρίθη ὁ Γῶ-
γος λυπημένος. 'Ετελείωσε, δὲν βλέπω
πειρά.

'Ο Μάξιμος ἐφάνετο ὀργισμένος, διότι
ἔβλεπεν ὅτι ὁ φίλος του εὔρισκε τὴν σκη-
νὴν ταύτην γελοίαν καὶ ἀμφέβαλλεν ἔτι
περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ ἐγγόνου τῆς
χήρας Πιριάκ.

'Ο δὲ Βινοῦρὸν φοβούμενος τὸν ἀπόντα
τοῦτον ἀντίπαλόν του, καταῆρτο τῆς πο-
λυπραγμοσύνης τοῦ Μάξιμου.

— Πρὸς τί νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ μέσον
τὴν θλιβερὰν αὐτὴν ἱστορίαν καὶ τί θὰ
τὸν ὀφελήσουν αἱ μαρτυραὶ ἐνὸς βλαχός;

Παρκύραν δὲ τὸν Μάξιμον κατὰ μέ-
ρος τῷ εἶπεν

— Ποῦ θὰ καταλήξῃς; Αὐτὸ τὸ πα-
λῶπαιδο γνωρίζει τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς
ἐβόηθησε, εἶνε πρᾶγμα φανερόν. Τί μᾶς

ἐνδιαφέρει; Πρέπει ὑμεῖς νὰ φροντίζωμεν
διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ συνταγματάρχου,
ὁ ὁποῖος ἄλλως τε, ἔχασε πᾶσαν ἐλπίδα
περὶ τοῦ κιβωτίου του; Ὡς πρὸς ἐμὲ, σὲ
βεβαίω ὅτι ἐβαρέθηκα τὸν Γῶγον καὶ θὰ
κάμης καλὰ νὰ τὸν πάρῃς ἀπ' ἐδῶ. Πή-
γαινέ τον ἐκεῖ ἀπ' ὅπου τὸν ἐπῆρες, καὶ
ἄς μὴ γίνῃ λόγος πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Καλά, πηγαινῶ, ἀπεκρίθη ὁ Μάξι-
μος ὀλίγον δυσηρηστημένος. 'Ελα, Γῶγο.

Οἱ δύο φίλοι ἐχαιρετίστησαν, χωρὶς λέ-
ξιν νὰ προσφέρωσι καὶ ὁ Μάξιμος ἀπῆλθε
μετὰ τοῦ Γῶγου, ἐνῶ ὁ Βινοῦρὸν ἐπανε-
λάμβανε τοὺς λογαριασμούς του.

Δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ τὸν νέον
συνεταῖρον τὸν θεῖον του ὁ πείσμων αὐ-
τὸς Μάξιμος.

Αἱ παρασιωπήσεις τοῦ Γῶγου ἐξή-
γειραν πλείοτερον τὴν περιέργειάν του
καὶ ἔσπευδε νὰ συμπληρώσῃ τὰς πληρο-
φορίας του, μὴ φροντίζων ποῦ ἦθελον κα-
ταλήξῃ αὐταί.

Καὶ δὲν ἀπηλπίζετο, ὅσον ἀφείρα τὴν
ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. 'Ο Γῶγος ὡ-
μίλησεν ἀσυναρτήτως, ἀλλὰ ἦτο πιθανόν
ὅτι θὰ ὠμίλει σαφέστερον.

'Εξ ὅσων εἶπε καταδείκνυτο ἤδη ἡ ἀ-
θωότης τοῦ κυρίου δε Καρνοέλ. 'Ο κλέ-
πτης ἦτο ὁ ἀνθρωπος τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ.
Τὸ ὄνομα Λαδίσλας τῷ προσήρμοξε θαυ-
μάσια καὶ εἰς τὸ άτομον καὶ εἰς τὰς συ-
νηθείας. 'Ο Λαδίσλας θὰ ἦτο Σλαῦος, καὶ
βεβαίως θ' ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πατρίδα
του, ἀφοῦ ἐγένετο πάλιν κάτοχος τοῦ βρα-
χιολίου. Πῶς νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ὁ Ροβέρ-
τος δὲ Καρνοέλ ἐγνωρίζῃ τὸν ἀγρίανθρω-
πον ἐκεῖνον καὶ τὴν τυχοδιώκτριαν τοῦ
σκέτιν; Αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποὶ βεβαίως ἦσαν
ἐχθροὶ τοῦ Βορισῶφ, οὐδὲν κοινὸν ἔχοντες
πρὸς τὸν Ροβέρτον. Καὶ ἡ γυνή, τῆς ὁ-
ποίας ἡ χεὶρ ἀπεκόπη ἐν τῷ μηχανισμῷ
τοῦ χρηματοκιβωτίου, βεβαίως θὰ ἐτέλει
ὑπὸ τὰς διαταγὰς των.

'Οποία χαρὰ νὰ διηγηθῇ εἰς τὴν κό-
μησάν τὰς πρώτας ταύτας ἀνακαλύψεις,
νὰ τῇ ὑποβαλῇ τὰς ἀποσπασθείσας διὰ
τῆς ἱκανότητός του παρὰ τοῦ ἐγγονοῦ
τῆς χήρας Πιριάκ πληροφορίας, καὶ νὰ
τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς μελλούσης πορείας
τῆς ὑποθέσεως.

Καὶ ὑπῆρχε μὲν φόβος ὅτι θὰ διακρέ-
σωσι πολὺ αἱ ἀναζητήσεις αὐταί, ἀλλὰ
τοῦτο δὲν ἀπήρεσκεν εἰς τὸν Μάξιμον σκε-
πτόμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ
χρόνου ὅπως συνδεθῇ στενότερον πρὸς
τὴν εὐγενῆ σύμμαχόν του, τὴν κυρίαν
Γιάλτα.

'Ἄλλως τε δὲ δὲν ἠλιπίζε πρὸς τὸ πα-
ρὸν ν' ἀποσπασθῇ ἕτερόν τι παρὰ τοῦ Γῶ-
γου καὶ ἐσκέπτετο νὰ τὸν ὀδηγήσῃ αἰ-
κάδε.

'Ο Γῶγος, κατάκοπος ἐκ τοσοῦτων
πνευματικῶν ἀγώνων, δὲν ἐγέλα πλέον.
'Η φυσιογνωμία του, τοσοῦτῳ ζῶντῳ πρό-
τινος, οὐδὲν ἐξέφραζε νῦν. Οἱ ὀφθαλμοὶ
του ἐφάνοντο ἀπλανεῖς καὶ τὸ ἦθός του
βλακῶδες.

'Ο Μάξιμος κρατῶν αὐτὸν διὰ τῆς χει-
ρὸς, συνήντησε παρὰ τὴν ἐξώθυραν τοῦ

μεγάλου τὴν δεσποινίδα 'Αλίκην μετὰ τῆς
ἀναποσπαστοῦ κυρίας Μαρτινῶ.

'Η 'Αλίκη ἦτο κἄπως ὠχρά, ἀλλὰ πάν-
τοτε ὠραία, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐμει-
δίασεν ἄμα εἶδε τὸν Μάξιμον καὶ τὸν
Γῶγον.

'Ἐσπευσε πρὸς αὐτούς, ἠσπασθη τὸ
παιδίον, τὸ ὅποion ἔβαλε κραυγὴν χαρᾶς
ἐπὶ τῇ θέᾳ της, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ ἐ-
ξαδέλφου της καὶ ἠρώτησε περὶ τῆς ὑγείας
τοῦ Γῶγου, τὸν ὅποion εὔρισκε πολὺ παρ-
ηλλαγμένον.

— Εἶνε καλλίτερα, ἀπεκρίθη ὁ Μάξι-
μος, σπεύσας ν' ἀπαντήσῃ αὐτός, ὅπως
ἐμποδίσῃ τὸν Γῶγον νὰ εἰπῇ ἀνοησίαν
τινᾶ. 'Ἐπῆγα καὶ τὸν ἐπῆρα ἀπὸ τῆς
μάμμης του, διὰ νὰ τὸν περιπατήσω ὀ-
λίγον. Νὰ με ποῦ ἔγινα καὶ παιδαγωγός.

— Κάμνεις καλὰ, εἶπεν ἡ νεῦνις μετὰ
τρυφεροῦ μειδιάματος. Καὶ γὰρ θὰ πή-
γαινα νὰ τὸν 'δῶ, ἀλλὰ δὲν μ' ἄφηκεν ὁ
πατέρας.

— Εἶχε δίκαιον ὁ κύριος Δορζέρ, ἀπε-
κρίθη ἡ παιδαγωγός.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, σὰς λέγω, κυρία
Μαρτινῶ, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ὅτι ἡ χήρα
Πιριάκ, μάμμη αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, εἶνε
πολὺ σεβάσμιον πρόσωπον καὶ δὲν ἐξευτε-
λίσθη, θαρρῶ, διόλου ποῦ τὴν ἐπεσκε-
φθῆν. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς ὁ θεὸς
μου ἐπῆγε νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ μικροῦ.
Θὰ μοῦ πῆτε ὅμως πῶς ὁ θεὸς μου δὲν
εἶνε κορίτσι.

Καὶ 'μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ ποῦ πη-
γαίνετε;

— Εἶνε μυστικόν, εἶπεν ἡ 'Αλίκη, ἀλλὰ
εἰς ἐσὲ θὰ τὸ πῶ.

Πηγαινῶ εἰς ἓνα ζωγράφον νὰ κάμῃ τὴν
προσωπογραφίαν μου. . . γὰρ νὰ τὴν χα-
ρίσω τοῦ πατέρα.

— Καὶ ποῦ κάθεται αὐτός ὁ ζωγράφος.

— Ὁδὸς Λισαβῶνος, εἰς τὴν γωνίαν
τῆς ὁδοῦ Κουρσέλ. 'Αφοῦ πηγαινῆς τὸν
Γῶγον εἰς τῆς μάμμης του, εἶνε σχεδὸν ὁ
δρόμος σου. 'Ερχεσαι μαζί μας;

— Εὐχαρίστως, ἂν ἡ κυρία Μαρτινῶ
τὸ ἐπιτρέπει.

— Κύριε Μάξιμε, εἶπε γελῶσα ἡ καλὴ
γυνή, θέλετε καὶ καλὰ νὰ μὲ περάσετε
γὰρ καμμιά σχολαστικὴ παιδαγωγόν. Δὲν
θὰ τὸ ἐπιτύχετε ὅμως. 'Η 'Αλίκη 'ξεύρει
πολὺ καλὰ, ὅτι ἡ ἀυστηρότης μου δὲν
φθάνει, ὥστε νὰ τὴν ἐμποδίζω νὰ ἐξέρχε-
ται μὲ τὸν ἐξαδέλφόν της.

Θὰ σὰς ἐπιβάλλωμεν λοιπὸν ὡς τιμω-
ρίαν νὰ μᾶς συνοδεύετε περὶ καὶ νὰ μᾶς
πληροφορήσετε διὰ μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία
δεικνύει μέγα ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίσῃ τὴν
μαθήτριάν μου, διὰ τὴν κυρίαν κόμησάν
Γιάλτα.

— Τὴν κόμησάν Γιάλτα! ἐπανελά-
βεν ὁ Μάξιμος, μὴ περιμένων βεβαίως ν'
ἀκούσῃ τὴν κυρίαν Μαρτινῶ προφέρουσαν
αὐτὸ τ' ὄνομα.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ παι-
δαγωγός, ἡ εὐγενῆς αὕτη κυρία ἦλθε πρό-
μιᾶς ὥρας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θεῖόν σας,
καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ ἴδῃ
τὴν ἐξαδέλφην σας. 'Ο κύριος Δορζέρ ἔκα-

με ὅ,τι ἐδυνήθη διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὴν τιμὴν αὐτὴν.

Ἡ γνώμη του εἶνε, ὅτι ξένη κυρία, ὀδηγοῦσα τὸ ὄχημά της μὲ τέσσαρα ἄλογα, δὲν εἶνε ἡ καταλληλοτέρα φίλη διὰ μίαν νεάνιδα.

Ἡ κόμησσο ὁμῶς τόσον ἐπέμεινε, ὥστε ὁ θεὸς σου ἔκρινε καλὸν νὰ ὑπεκφυγῇ δι' ὑποσχέσεως.

Καὶ ὅταν ἀνεχώρησεν εἶπεν ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃ. Τώρα ἀποροῦμεν πῶς τῆς ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἀλίην, καὶ ἐπειδὴ τὴν γνωρίζετε, καθὼς φαίνεται, θὰ μᾶς λύσετε τὸ αἰνίγμα.

— Μήπως ὠμίλησε γιὰ μὲ εἰς τὸν θεῖόν μου;

— Πολυ μάλιστα. Ἀφορμὴ τῆς ἐπισκεψέως της ἦτο ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ὑπρέτης, τὸν ὅποιον προστατεύει, ἀλλὰ κατόπιν ἤρchiσε νὰ ἐπαινῇ σὲ καὶ εἶπεν, ὅτι σοῦ ἐδήλωσε τὸν σκοπὸν της νὰ συνδεθῇ μετὰ τῆς Ἀλίης. Ὁ θεὸς σας δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, καὶ, αὐτὸ μετὰξὺ μας, θαρρεῖ πῶς εἶνε τρελή.

Ὁ Μάξιμος δὲν συνεμερίζετο ποσῶς τὴν γνώμην τοῦ θεοῦ του, ἀλλ' ἐξεπλήσσετο βλέπων ὅτι ἡ κόμησσο, τὴν ὁποίαν ἀφήκε κατακεκλιμένην ἀπὸς, ἠγέρθη μόλις τὸν εἶδεν ἀναχωρήσαντα, ἵνα ἀπέλθῃ εἰς τοῦ κυρίου Δορξέρο παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ ἰατροῦ, διατάξαντος αὐτῇ νὰ μὴ ἐξέλθῃ.

— Μὴ παραξενεύεσθε, διότι ἐγὼ ζητῶ τὴν σοφὴν συμβουλὴν σας, εἶπεν ἡ παιδαγωγός. Ὁ θεὸς σας δὲν θὰ τὸ ἔκαμνεν αὐτὸ, ἐπειδὴ, καὶ συγχωρήσατέ με νὰ φανῶ εἰλικρινής, σας θεωρεῖ ζευαλισμένον. Μᾶς ἀπειδεῖσατε ὁμῶς εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης πρὸ μικροῦ, ὅτι εἴσθε κελὸς σύμβουλος, καὶ δι' αὐτὸ ἔχω πρὸς ὑμᾶς πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Πῶς εὐρίσκετε τὴν ἀσυνείηστον αὐτὴν διαγωγὴν τῆς κομήσσης;

— Λέγω, ἀπεκρίθη ὁ ἐξάδελφος μετὰ τινος ἀμυχανίας, λέγω, ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα δὲν πρέπει νὰ κριθῇ ὡς κοινὴ κυρία. Ἐζησε πάντοτε εἰς σφαιρῶν ἢ ὁποῖα δὲν εἶνε καὶ ἰδική μου, καὶ δὲν φροντίζει κἂν νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὴν ἔθιμουτιαν. Δύναμαι ὁμῶς νὰ διαβεβαιώσω ὅτι οἱ σκοποὶ της εἶνε ἐξαίρετοι. Τὴν εἶδα σήμερον τὸ πρωτὸ καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἐννοεῖ νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν εὐτυχιάν της Ἀλίης.

— Καὶ πῶς αὐτὸ; ἠρώτησε γελῶσα ἡ κυρία Μαρτινώ. Ἡ Ἀλίη, καθὼς γνωρίζετε, νυμφεύεται τὸν φίλον σας Βινιόρ, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνῃ εὐτυχής. Κάπως ἀργά, δεικνύει τὴν καλὴν της θέλησιν. Καί, ἐκτὸς ἀν ἡ κόμησσο σχεδιάζει κανὲν ἄλλο συνοικεσίον, δὲν βλέπω πῶς...

— Γῶγο, εἶπεν ὁ Μάξιμος πρὸς τὸ παραπλευρῶς αὐτοῦ βαδίζον παιδίον, πῆγαινε ἐμπρός, παιδί μου. Θὰ πάμε ὁδὸς Κουρσέλ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Λισαβῶνος. Ξεῦρες τὸν δρόμον, ὁδήγησέ μας.

Τὸ παιδίον δὲν ἐπερίμενε δευτέραν πρόσκλησιν ἵνα ταχύνῃ τὸ βῆμα. Τὸ πρᾶγμα τῷ ἤρσεν, ἄλλως τε καὶ ἡ συνδιάλεξις δὲν ἦτο ἐνδιαφέρουσα δι' αὐτόν.

Καὶ τοῦτο ἐγένετο ἐντούτοις ἵνα μὴ δυνηθῇ ν' ἀκούσῃ ὅ,τι ὁ Μάξιμος εἶχε νὰ εἶπῃ εἰς τὴν ἐξάδελφον του.

— Ἀγαπητὴ κυρία Μαρτινώ, εἶπε, καὶ σύ, φιλαττῆ μου Ἀλίη, δὲν θέλω νὰ σὰς κρύψω τίποτε. Τὸ καθήκόν μου εἶνε νὰ σὰς πληροφορήσω ὅ,τι γνωρίζω, ἀν καὶ εἶνε πολὺ δύσκολος ἡ θέσις μου.

"Ἄλλοι θὰ ἐσιώπων, ἀλλ' ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ἐξέλθω τῆς θέσεως αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ἡ τύχη.

— Περὶ τίνος πρόκειται λοιπόν; ἠρώτησε συγκεκινημένη ἡ Ἀλίη.

— Ἰδοῦ, φιλαττῆ μου Ἀλίη. Γνωρίζεις ὅτι ὁ Ἰούλιος Βινιόρ εἶνε ὁ καλλίτερός μου φίλος, καὶ δὲν θὰ μὲ ὑποπτευθῆς ὅτι ζητῶ νὰ τὸν βλάψω. Καὶ ὁμῶς τὸ δικαίον ἀπαιτεῖ νὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι ἡ κόμησσο ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὐλ εἶνε ἄθως καὶ θὰ τὸ ἀποδείξῃ αὐτῇ ἡ ἴδια.

Ἡ Ἀλίη ὠχρίασε καὶ δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἡ κυρία Μαρτινώ ἀνέκραξεν.

— Καὶ πρὸς τί ἀναμιγνύεται αὐτὴ ἡ ξένη. Καὶ σεῖς, κύριε, πῶς δὲν βλέπετε ὅτι λυπεῖτε τὴν ἐξάδελφον σας ἀναμνησκόντες εἰς αὐτὴν τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον ἐκουσίως ἐλησμόνησε; Δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σας.

— Πρέπει νὰ παρατηρήσετε, κυρία, ὅτι ἔμπορῶς νὰ πῶ εἰς τὴν Ἀλίην μόνον της, ὅ,τι τῆς λέγω καὶ παρουσία σας. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς εὐρίσκεσθε παρούσα τῆς ὁμιλῶ μὲ τὴν ἐλικρινείαν.

Εἴσθε μάρτυς μου. Ἐμπορεῖτε νὰ βεβαιώσετε ὅτι πληροφορῶν τὴν Ἀλίην περὶ τῶν διατρεχόντων, ὑπήκουσα μόνον εἰς τὴν συνειδήσιν μου, χωρὶς νὰ θέλω νὰ ἐπηρεάσω τὴν ἐξάδελφον μου, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν μου.

— Δὲν κατηγορῶ τοὺς σκοπούς σας, ἀλλὰ θὰ ὁμολογήσετε καὶ σεῖς ὅτι εἶνε παράξενον νὰ ὑπερασπίζεσθε ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον σεῖς πρῶτος κατηγορήσατε.

— Δὲν τὸν ὑπερασπίζομαι ἐγὼ, ἀλλ' ἡ κόμησσο. Ζητῶ ὁμῶς ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὑποθέτω ὅτι πρέπει νὰ σὰς πληροφορῶ περὶ τῶν διατρεχόντων.

— Ἡ κόμησσο τὸν ὑπερασπίζεται, εἶπατε. Πῶς γνωρίζει ὅτι τὸν κατηγοροῦν; Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ ἐκρατήθη μυστικῇ.

— Σὰς διδῶ τὸν λόγον μου, ὅτι δὲν ὠμίλησα ἐγὼ περὶ αὐτῆς. Ἡ κόμησσο Γιάλτα γνωρίζει κατὰ βάθος τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὑποθέτω ὅτι ὁ Γῶγος τὴν ἐπληροφόρει.

— Ἐκεῖνος ὁ μάγκας, δὲν ἐμποροῦσε νὰ τῆς πῇ ὅ,τι δὲν ἤξευρε.

— Κυρία, ὑπάρχει μυστήριον ἐδῶ, μυστήριον, τὸ ὁποῖον ζητῶ ν' ἀνακαλύψω. Ὁ Γῶγος ὑποθέτω, ὅτι ἀνμείχθη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς, καὶ ἐδύνατο νὰ φανερώσῃ τὸν ἀληθῆ ἔνοχον, ἀν δὲν ἔχανε τὸ μνημονικόν του ἐνεκα σοβαρῆς πτώσεως, τὴν ὁποίαν ὑπέστη, καὶ τῆς ὁποίας ἡ αἰτία μένει ἀγνωστος.

Ἐπιτετα συνέχεια.

ΛΙΣΑΠΟΣ

Εἰς τὸ προεξεῖ:

Β Α Ρ Β Α Ρ Α

Ἀιτήγημα τοῦ Sacher Masoch

Valery Vernier

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Ρωσσικὸν διήγημα

Ἰδοῦ ἡ ἱστορία τοῦ πρίγκιπος Μιχαῆλ Ν... καὶ τῆς ἀδελφῆς του Δωροθέας, τῆς πριγκηπίσσης, ὡς μοί τὴν διηγήθη περιηγητῆς τις, ἀκούσας αὐτὴν κατὰ τὴν ἐν Ρωσσίᾳ περιήγησίν του.

Ἡ πριγκηπίσσο Δωροθέα, μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της, κατεθλίβετο, ὅτε μία τῶν θεραπακινίδων της τῇ ἀναγγέλλει τὴν ἀφίξιν τοῦ Νικόλα, παλατιοῦ ὑπρέτου τοῦ πρίγκιπος.

Διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγωσιν ἀμέσως.

— Ὠραία μου πριγκηπίσσο, λέγει ὁ Νικόλας, σας εἰδοποιῶ ὅτι ὁ πρίγκιψ ἀδελφός σας εἶνε πολὺ πλησίον. Τὸν ἀφήκα ὑπὸ τὰς ἰτέας, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὅστις διέρχεται τοῦ κήπου σας. Ναί, κυρία, εἶνε ἐκεῖ, τοὺς βραχίονας ἔχων κρεμαμένους, καθήμενος ἐπὶ τῆς χλόης, παρατηρῶν τὸ ρέον ὕδωρ, προφέρων τὸ ὄνομά σας σιγά, ἐν ἡ στάσει τὸν ἐβλεπον πάντοτε κατὰ τὴν ὁδοιορίαν μας, ὅσας ἐκ συνήτων ἴδμεν ποταμὸν τινα.

— Ἄχ! δυστυχῆ μου ἀδελφῆ! ἀγαπητέ μοι Μιχαῆλ! ἀναστεναζούσα λέγει ἡ πριγκηπίσσο.

— Ἐβαδίσαμεν καθ' ἀπασαν τὴν νύκτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Νικόλας, κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἐφθάσαμεν ἐνταῦθα. Εἴμεθα κατὰκοποι, τὸν δυστυχῆ μου κύριον οἰκτερεῖ τις ἀν τὸν ἴδῃ. Προσθέσατε, ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν, ἡ ἐξ αἰτίας τῆς συγκινήσεως ἦν πάσχει ἐπαναβλέπων τὰ πάτρια, ἡ διότι ὁ θανατός σας τοῦ καταπιέζει μᾶλλον τὴν καρδίαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν καταπείσω νὰ φάγῃ. Οὕτε κἂν ἐγγίζῃ τι.

— Δυστυχῆ μου ἀδελφῆ! ἐπανάλαβεν ἡ πριγκηπίσσο. Καὶ δὲν προσεπάθησεν νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ περὶ ἐμοῦ, περὶ τῆς ὑπαρξέως μου, θέλω νὰ εἶπω; Διότι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι ζῶ καὶ τὸν περιμένω διακαῶς νὰ τὸν ἴδω καὶ ἐναγκαλισθῶ.

— Ὠ, ὡς πρὸς τοῦτο! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας, ἡ αἰφνιδία παρουσίας σου θὰ ἦτο φοβερὰ. Δὲν ἐπιφορτίζομαι νὰ τὸν φέρω. Σκεφθῆτε, κυρία πριγκηπίσσο, πρὸ πόσου καιροῦ ἔχει νὰ σας ἴδῃ.

— Ἐχεις δικαίον, ὑπέλαβεν ἡ Δωροθέα, ἀνάγκη συνέσεως. Τί θλίψεις καὶ ποῖται τύψεις ἐὰν ἡ θέα μου τὸν ἀπατρέλαινε καὶ ἴσως τὸν ἐφόνευε. Ἰβάν, ὁ ὠραῖός μας ἐξάδελφος, θὰ ἐπανεέλθῃ ἐκ τῆς Πετροπόλεως. Καίτοι εὐγενής, λέγεται σοφώτατος. Τοῦτον θὰ συμβουλευθῶ, αὐτὸς

θά μὰς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κινδυνώδη ταύτην περίστασιν. Πήγαινε, Νικόλα, πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ μου. Φέρε εἰς αὐτὸν ὀλίγας τροφάς. Προσπάθησον πάσῃ δυνάμει νὰ λάβῃ ὀλίγην τροφήν, καὶ ὅταν ὁ ἐξ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ λάβωμεν τὰ μέτρα μὰς, θὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ. Ὅποιαν εὐγνωμοσύνην σοὶ ὀφείλω ἤδη, ἀγαπητέ μου Νικόλα! βοήθησόν μας ἀκόμη τὴν φορὰν ταύτην, βοήθησόν μας νὰ τὸν θεραπεύσωμεν! Ἢ μοὶ ζητήσης κατόπισιν ὅ,τι θέλεις διὰ τὰς φροντίδας σου καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου.

— Ὅχι! ἀγαπητὴ μοὶ πριγκήπισσα, ἀπεκρίθη ὁ γέρονς ὑπηρέτης, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἰδῶ τὸν κύριόν μου νὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ, νὰ σᾶς ἀποκαλέσῃ ἀδελφήν του, νὰ σᾶς ἀσπασθῇ, θὰ πληρωθῶ ἀκούοντως.

Ὁ Νικόλας, ἐξῆλθεν ἀφοῦ ἠπάσθη τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθήτος τῆς Δωροθέας.

Ἡ πριγκήπισσα ἔμεινε στιγμὰς τινὰς σιωπηλῇ.

Ἐψιθύρισε τέλος λίαν συγκινημένη.

— Τί καρδιά! Τί ἀφοσίωσις αὐτῇ τοῦ Νικόλα. Ὁ πατήρ μας εἶχε δίκαιον νὰ εἴπῃ ἀποθνήσκων ὅτι μὰς ἄφινε φίλον καὶ προστατήν.

Ὅφειλομεν νὰ γνωστοποιήσωμεν ὅτι ὁ πατήρ ἀπέθανεν ἀπὸ λύπην κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ του καὶ ὁ ἀδελφός του διώκει οἰογένειαν καὶ περιουσίαν περιμμένων τὴν ἐπάνοδον τοῦ πριγκήπου διαδόχου.

Ἡ Δωροθέα ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ὥρα καθ' ἣν ὁ Ἰβάν ἐπρεπε νὰ ἔλθῃ. Ἢ μοὶ ὀμιλήσῃ ἀναμφιβόλως περὶ τῆς ἀγάπης του, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἀκούσω. Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ γάμου μας τώρα, ἀνάγκη νὰ ἰδῶμεν καὶ θεραπεύσωμεν τὸν ἀδελφόν μου.

Ἐν τούτοις, προσέθηκε μετὰ τινὰς στιγμὰς ρεμβασμοῦ, ἐπιθυμῶ νὰ τοῦ ἀρέσω καὶ μᾶλλον σήμερον ἢ ἄλλοτε. Ὁ στολισμός μου δὲν εἶναι ἐντελής, ἤμέλησα νὰ φορέσω τὰ κοσμήματά μου.

Ἡ Δωροθέα ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον τῆς Φαιδώραν, καὶ τὴν διέταξε νὰ φέρῃ τὰ κοσμήματά της, τοὺς δακτυλίους της, τὸ κοράλλιον περιλαίμιόν της καὶ τὸ μεταλλιον τῆς μητρὸς της, κεκοσμημένον διὰ πολυτίμων λίθων.

Ἡ Φαιδώρα, στολιζουσα τὴν κυρίαν της, τῇ ἀνέφερον ὅτι ἤκουσε νὰ ὀμιλῶσι περὶ ξένου τινός, ὅστις ἀπὸ πρῶτα ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ὥστε ἄπαν τὸ χωρίον εἶνε περίεργον, καὶ ὅτι αὐτή..

Ἡ πριγκήπισσα τὴν διέκοψεν ἐπιπλήττουσα τὴν ἀκαιρον φλυαρίαν της.

— Πόσον ὁ στολισμός οὗτος ἀρμόζει εἰς τὴν κυρίαν! εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος ἀνίκανος νὰ περιορίσῃ τὴν φλυαρίαν της, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀρχόντος Ἰβάν θὰ ἐκπλαγῶσι.

— Νομίζεις, εἶπεν ἡ Δωροθέα μειδιῶσα.

— Εἶμαι βεβαία, ἀπεκρίθη ἡ Φαιδώρα. Ἀλλὰ, κυρία, δὲν γνωρίζετε τίποτε ἐπὶ τέλους περὶ τοῦ ξένου ὁδοιπόρου; Πόθεν ἐρχεται; Ἢ τὸν δεχθήτε, ἐὰν παρρουσιασθῇ;

— Καὶ πάλιν ἡ ἀκούραστος περιέργειά σας; ἀνέκραξεν ἀνυπομονοῦσα ἡ πριγκήπισσα.

Τότε ἤκουσαν τὸν κώδωνα τῶν κιγκλῆδων.

— Ὑπαγε νὰ ἰδῇς ποῦ εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐπαυλιν, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

Ἡ Φαιδώρα ἐξῆλθε δρομαίως.

— Ἀχ! Ἰβάν, ἐψιθύρισε ἡ πριγκήπισσα, μείνασα μόνη, πόσον σὲ ἀγαπῶ! Ὅποια ἀνάμιξις φόβου καὶ ἐλπίδος, τρυφερότητος καὶ ἀλγους ταράσσει τὴν καρδίαν μου! Ἰβάν, ἐὰν σώσης τὸν ἀδελφόν μου δι' ὁποίας εὐτυχίας θ' ἀνταμείψω τὴν ἀγάπην σου! θ' ἀποθέσω εἰς σὲ ἄπασαν τὴν ψυχὴν μου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ἰβάν εἰσῆρχετο. Ἡ πριγκήπισσα δὲν τῷ ὀμιλήσῃ ποσὸς περὶ τῶν αἰσθημάτων της. Τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὁ ἀρχὼν Ἰβάν ἐπὶ πολὺ ἀπῆν τῆς κοιλάδος καὶ ἠγνόει σχεδὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ πριγκήπου Μιχαήλ. Ἡ πριγκήπισσα τὴν διηγήθη αὐτῷ ὡς ἐξῆς:

— Ἀκουσον, εἶπε, τὴν θλιβεράν ἱστορίαν του. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε, τὸ γνωρίζεις, ὅτε ἐγεννήθη. Ἐγκατελείψαμεν τὴν πόλιν μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο καὶ ἦλθομεν ὁ πατήρ μου, ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ νὰ κητοικήσωμεν τὴν ἐπαυλιν ταύτην. Ἐζῶμεν ἐν εἰρήνῃ, παρηγοροῦντες ἀλλήλους. Ὁ ἀδελφός μου ὑπῆρξεν ὁ πιστότερος μου σύντροφος, μέχρις οὗ ἐγένετο δεκαπενταέτης. Ἐγὼ ἤμην δώδεκα ἐτῶν. Ἐτρέχομεν καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐφρόντιζε περὶ ἐμοῦ τρυφερῶς καὶ ἐπιχαρίτως. Γεννηθέντος ἀδύνατου καὶ ἀσθενοῦ κράσεως, ὁ πατήρ μου τὸν ἀπεμάκρυνε πάσης παιδείας καὶ ἔλεγε ὅτι ἄφινεν εἰς τὴν φύσιν τὴν φροντίδα τῆς ἐκπαιδεύσεώς του. Ἄπασα ἡ εὐτυχία του καὶ ἡ ἐνασχόλησίς του συνίστατο εἰς τὸ νὰ μὲ λαμβάνῃ ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ νὰ μὲ ἀσπάζεται τὸ πρῶν, μόλις τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος. Ἐκἀνομεν μακρὰς ἐξδρομὰς. Πολλάκις μάλιστα, κατὰσκοποι, εἰσηρχόμεθα περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς καλύβην τινα ἵνα γευματίσωμεν, καὶ ἐπανερχόμεθα ἐν τῇ ἐπαύλει τὸ ἐσπέρας.

Ἡ πριγκήπισσα διεκόπη, ἀνεστέναξεν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν ἐτῶν τῆς εὐτυχίας καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Μίαν ἡμέραν ἠκολούθοιμεν τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ. Κατεδίωκον ψυχὴν τινα μὲ χρυσοῦς πτέρυγας. Ἡξεύρεις ὅτι ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ φύονται λύγοι καὶ χαμόκλαδα, αἵτινα σχηματίζουσιν ἄλλος πυκνότερον. Δὲν ἔβλεπον τὸν ἀδελφόν μου. Τὸν προσεκάλεσα. Μοὶ ἀπεκρίθη μακρόθεν. Ἄδυνατοῦσα νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν φωνήν του, ἀπεμακρυνόμενη ἐπὶ μᾶλλον. Ἐπαυσαν ν' ἀκούω τὴν φωνήν του. Ἐβάδισα μέχρι τῆς φάραγγος, ὅπου ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φύλακος, τοῦ γεινιάζοντος δάσους, ὅστις μοὶ ἔδωκε καταφύγιον. Ἐπασχον καὶ μὲ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Καὶ τὴν ἐπαύριον, διέκοψεν ὁ Ἰβάν, σὲ ἐπανεφέρον ἐνταῦθα;

— Ναί, ἀλλά, φεῦ! ἀπεκρίθη ἡ Δωροθέα, εὗρον τὴν οἰκίαν ἐν ὀλοφυρμοῖς: ὁ δυστυχὴς ἀδελφός μου ἀνεχώρησεν. Ἐπιστρέψας τὸ ἐσπέρας μὲ πυρετώδη κεφαλὴν προσεπεινήθη ὅτι ἐκοιμάτο, καὶ ὅταν ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, ἐφυγε μὲ ράβδον ὀδοιπορικῆν. Ὁ πατήρ μου ἐπεμψε πρὸς συνάντησίν του πολλούς. Εἷς, ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος τῶν ὑπηρετῶν μας, ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν ἀνεύρῃ. Ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπνεαφέρῃ τὸν ἀδελφόν μου καὶ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ζῶ. Ἐπεθύμει νὰ βαδίξῃ, νὰ βαδίξῃ πάντοτε μέχρις οὗ ἐπανεύρῃ τὰ ἴχνη μου. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐπνίγη ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ ὅτε συνῆτα ρεῦμά τι ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ὄχθης καὶ, σιωπῶν, μὲ τὸ βλέμμα ἐταστικόν, ἐφάνετο περιμμένων τὸ κύμα νὰ τοῦ ἐπαναφέρῃ τὴν μικρὰν ἀγαπητὴν του ἀδελφήν. Ἐκτοτε ὁ βίος του ἦτο μαρτύριον. Πάντοτε τεθλιμμένος, ἀφωνος, ἀπηλπισμένος. Διέτρεξε πεζῇ τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Εὐρώπην ἄπασαν. Ἦδη εὐρίσκεται ἐδῶ, ἐκκτὸν βήματα μακρὰν τῆς οἰκίας ταύτης, πάντοτε ὁ αὐτός, καθήμενος ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, κατὰ τὸ μέρος μάλιστα ὅπου περιεπλανήθη.

— Ἰδοὺ τῶντι ἱστορία θλιβερά, εἶπεν ὁ ἀρχὼν Ἰβάν.

— Θλιβερωτάτη, αἶ, ἐξαδελφέ μου; Πόσον ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησε! Δὲν ἐγνώρισα τὴν μητέρα μου, ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ τώρα τὸν Μιχαήλ μου, τὸν μόνον, ὅστις μοὶ μένει, πρέπει νὰ καταδικασθῶ νὰ τὸν βλέπω χωρὶς νὰ μὲ ἀναγνωρίξῃ, νὰ τὸν ἀγαπῶ χωρὶς νὰ μ' ἀγαπᾷ. Ὅχι, δὲν θὰ τὸν ἰδῶ! Τί νὰ κάμω, Θεέ μου! διὰ νὰ τοῦ ἐπαναφέρω τὸ λογικόν του;

Ὁ ἀρχὼν Ἰβάν ἀπήνητησεν, ἀφοῦ ἐσκέφθη κατὰ βάθος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

— Ἀκουσον μου, εὐγενὴς μου ἐξαδέλφη:

Ἄναμινθησομαι τῆς ἰατρικής πτωχῆς μητρὸς, ἣτις ἐνόμισε τὴν θυγατέρα της καεῖσαν ἐν πυρακίᾳ. Ἡ κόρη ὑπέφερε φρικτά, ἀλλὰ τὴν ἔσωσαν. Μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν της ἡ μήτηρ, ἣτις παρεφρόνησε ὅτε εἶδε τὴν κόρην της ἐξαφανιζομένην ἐντὸς τῶν φλογῶν, δὲν εὐδύνετο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ μετὰ ταῦτα. Ἰδοὺ τί ἐμνηστεύθησαν ἵνα τῆς ἐπαναφέρωσι τὸ λογικόν. Κατεσκεύασαν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας της ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου της ζύλινον παράπηγμα, εἰς ὃ ἔθηκαν πῦρ τὴν ἀκόλουθον νύκτα. Ὅπισθεν τούτου ἔθηκαν τὴν κόρην μακρὰν παντός κινδύνου, ἐנדύσαντες αὐτήν ὅπως καὶ κατὰ τὴν νύκτα τῆς καταστροφῆς. Κατὰ τὰς πρώτας φλόγας, ἡ μήτηρ φοβεῖται, κράζει βοήθειαν, φωνάζει ὅτι ἡ θυγάτηρ της εἶνε ἐκεῖ καὶ ὅτι θ' ἀπολεσθῇ. Εἷς τῶν ὑπηρετῶν ὀρμᾷ ἐν τῷ δωματίῳ φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν νέαν, ἣτις προσεποιεῖτο τὴν λιπόθυμον. Σπεύδουσι πανταχόθεν ἡ μήτηρ τὴν ἀναγνωρίζει, βλέπει ὅτι ζῇ, ὅτι ἐσώθη. Ἐκβάλλει κραυγὴν. . . Τὸ λογικόν τῇ ἐπνῆλθε. Πρέπει, προσέθηκεν ὁ ἀρχὼν

Ἰβάν, νὰ μεταχειρισθῶμεν παραπλήσιον στρατήγημα διὰ νὰ ἐπαναφέρωμεν τὸ λογικὸν τοῦ ἀδελφοῦ σου.

— "ὦ! ἐξάδελφέ μου, θὰ σώσης τὸν Μιχαήλ, Αἱ! ἀνέκραζεν ἡ πριγκίπισσα.

Μόλις ὁμως ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ὁ πρίγκηψ Μιχαήλ εἰσήλθεν ἀνευ θορύβου καὶ ἐστάθη δύο βήματα ὀπισθεν τῆς πριγκίπισσης.

Ἡ Δωροθέα στραφεῖσα κατὰ τύχην τὸν παρετήρησε καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ὁ Μιχαήλ παρετήρει ἀσκαρδαμυκτεὶ τὴν ἀδελφὴν του, μὴ φαινόμενος ὅτι τὴν ἀναγνωρίζει καὶ ἡ πριγκίπισσα ἐλιποθύμησεν ἐκ λύπης, σκεπτομένη ὅτι δὲν ζῆ πλέον διὰ τὸν Μιχαήλ της.

Ὁ πρίγκηψ ἐφκνταζέτο ὅτι ἡ ἀδελφὴ του ἦτο γείτων τις τιμαριούχος, ἥτις ἠγόρασε τὴν ἔπαυλιν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Ἐφέρετο εὐγενέστατα πρὸς αὐτὴν κάμων πολλὰς φιλοφρονήσεις ὡς πρὸς ξένην. Ἰδὼν ὅτι κρούει τὸ κλειδοκύμβαλον τὴν ἠρώτησεν ἐὰν ἠδύνατο νὰ τοῦ ἀναπολήσῃ μελωδίαν τινὰ, ἣν ἤκουσε διερχόμενος τὸ Τυρόλον καὶ ἥτις τὸν κατέθειλεν.

Ἡ πριγκίπισσα ἐσέκθη νὰ τραγουδήσῃ ἀντὶ τῆς τυρολικῆς μελωδίας ἄσμα, ὅπερ αὐτὴ καὶ ὁ ἀδελφός της ἠύχαριστοῦντο νὰ ἐκνλαυμάνωσι κατὰ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν. Ἄλλ' ὅποια θλίψις, ὅταν εἶδεν ὅτι οὐδεμίαν τῶ ἀπέμεινεν ἀνάμνησις τοῦ ἄσματος τούτου.

Ὁ πρίγκηψ ἐν τούτοις κατεθέληθη ἐκ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἡ Δωροθέα ἐτραγωδήσῃ τὸ ἄσμα καὶ ἐβεβχίωσεν ὅτι οὐδέποτε τὸ ἤκουσεν.

Ἐν τούτοις ὁ δυστυχὴς Μιχαήλ ἠύχαριστεῖτο ἐπὶ μᾶλλον ἐν τῇ τῆς Δωροθέας συνακαστροφῇ, ἣν πάντοτε ἐξελάμβανεν ὡς εὐγενῆ κυρίαν τῶν περιχώρων.

Ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἡσυχία ἐπῆλθεν εἰς τὰς φρένας του καὶ ποιά τις χαρὰ ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἐνεπιστεῦθη παραδόξον τινα ἰδέαν εἰς τὸν γέροντα ὑπρέτην Νικόλαν.

Τῶ ὡμολόγησεν ὅτι ἠσθάνετο διὰ τὴν κυρίαν ταύτην τρυφερὸν αἰσθημα καὶ ἐπεθύμει νὰ τὴν συζευχθῆ.

Ματαίως ὁ Νικόλας κατεπολέμησε τὴν ἰδέαν ταύτην. Ὁ πρίγκηψ δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν. Διέταξε δὲ καὶ τὸν ὑπρέτην του νὰ προετοιμάσῃ ἐορτὰς καὶ νὰ παραγγείλῃ τὰ τοῦ γάμου.

Δὲν ἐτόλμησεν νὰ εἴπωσι τὴν ἰδέαν παύτην εἰς τὴν πριγκίπισσαν. Ἄλλ' ὁ ἄρχων Ἰβάν ἔμαθε τὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δυστυχῶς Μιχαήλ καὶ πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν πάντων διέταξε νὰ προετοιμάσωσι τ' ἀναγκαῖα καὶ νὰ διατηρῶσι τὴν ἰδέαν τοῦ πρίγκηπος περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου του.

Ὁ ἄρχων Ἰβάν ἐμελέτα τὸ σχέδιόν του. Ἀνήγγειλαν μόνον τῇ Δωροθέᾳ ὅτι ἐσκόπου νὰ παραστήσωσιν ἐν τῇ ἐπαύλει κωμωδίαν τινὰ καὶ χορὸν ἀπὸ σκηνης, διὰ νὰ διασκεδάσωσι τὸν ἀδελφόν της.

Κατὰ τὴν ἡμέραν, ἥτις ἐνομιζέτο ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ ἡ ἡμέρα τῶν ἀρραβῶνων, ἀ-

παν τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπκύλευς συνήχθη ἐν μεγάλη αἰθούσῃ, εἰς τὸ ἀπώτατον τῆς ὁποίας ἦτο τὸ θέατρον.

Εἰς τῶν ἠθοποιῶν ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις, ἣν αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἐλάμβανον τὴν τιμὴν νὰ παραστήσωσιν ἐνώπιον τῆς ὀμηγύρεως ἐκαλεῖτο Ἡ περιπατηθεῖσα πριγκίπισσα.

Ἡ αὐλαία ἦρθη. Εἶδον κατ' ἄρχας ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς ἐπκύλευς νέας πριγκίπισσας καὶ τὸν ἀδελφόν των ἀποχαιρετῶντας τὸν πατέρα των δι' ἐκδρομὴν ἐν τῇ χώρᾳ.

Πάντες ἐθαύμαζον πόσον ἡ ἠθοποιὸς ἡ παίζουσα τὸ μέρος τῆς πριγκίπισσης ὠμοιάζε πρὸς τὴν Δωροθέαν. Ἦτο ἐξάπαντος αὐτὴ κατὰ πέντε ἔτη μικροτέρα, δηλ. μετὰ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μᾶλλον ξανθὰς, ροδινωτέραν τὴν μορφήν, μικρότερον τὸ ἀνάστημα καὶ ὀλιγώτερον ἐσχηματισμένη.

Ὁ μιμούμενος τὸν πρίγκηπα ὠμοιάζειν ἐπίσης παραδόξως τὸν πρίγκηπα Μιχαήλ.

Ἡ σκηνὴ κατόπιν ἠλλαξεν, ἀγρονομία γενομένη, ἐν ἣ ὑποτελεῖς καὶ χωρικοὶ ἐπορευομιοποιοῦντο τὸν διελθῶσιν ἀφελῶς εἰς τὴν τράπεζάν των τὸ ζεύγος τῶν νέων πριγκίπων κεκοπιακώτων ἐκ μακρῶς ἐν τῇ ἐξοχῇ πορείᾳ.

Οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιζον λαμπρά. Τὸ ἀκροκτήριον κατεμαγεύθη καὶ ὁ πρίγκηψ Μιχαήλ προσεῖχε πολὺ.

Ἡ μεταλλαγὴ τῆς σκηνης παριστᾷ αἰφνης τὰς ἀγρίας ὄχθας ποταμοῦ. Λύγοι, χαμοκλαδα, καλῶς ἀπομιμηθέντα, ἔκρυπτον κατὰ διαστήματα τὸ ρεῦμα.

Μετὰ τοῦτο, ὀπισθεν τῆς σκηνης, μουσικοὶ ἐξετέλεσαν συμφωνίαν θεσπεσίαν, ἣτις συνήραψε τὴν ψυχὴν καὶ ἐκράτει αὐτὴν ὑπὸ γόητρον.

Εἶδον τὴν πριγκίπισσαν νὰ διερχηται τοὺς λύγους, ἔπειτα νὰ ἐξαφανισθῆ, καλοῦσα τὸν ἀδελφόν της.

Κατόπιν ὁ πρίγκηψ ἐφάνη ἐπὶ τῆς σκηνης, ἀπομακρύνων τοὺς κλάδους μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας, ἀσθμίνων ἐκ κόπου καὶ ὠχρὸς ἐξ ἀπελπισίας.

Δὲν τὸν ἐκνεῖδον πλέον, ἤκουον ὁμως μακρόθεν τὰς φωνὰς του.

Τὸ θέατρον πρὸς στιγμὴν ἔμεινε κενόν. Εἶδον μετὰ τοῦτο τὸ ἔνδυμα τῆς πριγκίπισσης καὶ τὴν ἤκουσαν νὰ φωνάζῃ

— Ἀδελφέ μου! Ἀδελφέ μου!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ πρίγκηψ Μιχαήλ ἐπήδησεν ἐκ τοῦ θεωρείου του πρὸς τὴν σκηνὴν κράζων

— Ἰδοὺ ἐγώ! ἀδελφὴ μου, ἰδοὺ ἐγώ!

Ἐδράξατο τῆς ἠθοποιού, ἥτις ἐμίμητο τὴν πριγκίπισσαν καὶ τὴν ἔσφιζεν εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Ἡ ἠθοποιὸς, ἥτις εἶχε τὴν φωνὴν ὁμοίαν τῆς πριγκίπισσης Δωροθέας καὶ ἥτις ἐνεθυμεῖτο καλῶς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἄρχοντος Ἰβάν, εἶπεν εἰς τὸν πρίγκηπα.

— Περίμενέ με μίαν στιγμὴν ἐδῶ, ἀδελφέ μου ὑπάγω νὰ εὔρω τὴν ταινίαν ἣν ἔλασα παρὰ τὸν ποταμόν.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ ἠθοποιὸς

ἐγκατέλειπε τὴν σκηνὴν, ἔλαβε τὴν πριγκίπισσαν Δωροθέαν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ὠδήγησεν ἐπὶ τοῦ θεάτρου διὰ μέσου τῶν λύγων, ἐνῶ ὁ πρίγκηψ Μιχαήλ συνήθροιζε κατ' ὀλίγον τὰς ἀναμνήσεις του.

Ἡ θεὰ τῆς ἀδελφῆς ἐπκνέφερον ἐντελῶς τὸ λογικὸν του. Ἐξέβαλε κραυγὴν χαρῆς καὶ ἐροφῆθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Ἐπανεῦρε τὸ λογικόν.

Ἀπαντες κατεχάρησαν.

Ἡ πριγκίπισσα Δωροθέα ἔστερξεν εἰς τὸν μετὰ τοῦ ἄρχοντος Ἰβάν γάμον της, ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς ἰάσεως τοῦ ἀδελφοῦ της, ὀφειλομένης καθόλου εἰς τὴν φροντίδα καὶ ὑπομονὴν του.

Ὁ πρίγκηψ Μιχαήλ ἔλαβε τὴν κατοχὴν τῆς περιουσίας του.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμος «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.
Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΕΞΕΛΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεῦχος ἐκ σελίδων 400 καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

ΑΙΣΙΟΠΟΥ : ΕΡΩΣ ΚΑΙ Σ

Τιμᾶται ἐν Ἀθήναις μίᾳς δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ 1,20.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα τέσσαρα τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ Α. Lutaud

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ ὀφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. Α. Δ. Καλλιβακᾶ, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 50** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60.**

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιόδιου τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

Σακελλαρίου Βιβλιόθηκη τοῦ Λαοῦ: **Βηλαροῦ Ποιήματα.** — Τιμᾶται λεπτῶν 50, εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται ἀντὶ λεπ. 60.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσίαις στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίση ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κορίνθης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκέδες ἐκ μιᾶς ὀκάς καὶ 70 δραμίων πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 25**, ἐν τῷ γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.